

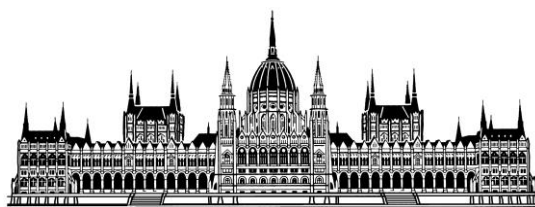


Országgyűlési Napló

a 2016. október 25-i
ünnepi ülésről

Dr. Latorcai János
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László és Ikotity István*



Tárgyai	Hasáb
Az ünnepi ülés megnyitása	29169
Himnusz	29169
Kövér László, az Országgyűlés elnökének ünnepi beszéde	29169
Stanislaw Tillich, a német Bundesrat elnökének ünnepi beszéde	29174
Marek Kuchciński, a lengyel szejm elnökének ünnepi beszéde	29177
Szózat	29180
Ügyrendi kérdésben felszólaló:	
<i>Kósa Lajos</i> (Fidesz)	29180
Az ünnepi ülés bezárása	29181

Az ülésen jelen voltak:

ORBÁN VIKTOR miniszterelnök, CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára, DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, DR. FAZEKAS SÁNDOR földművelésügyi miniszter, DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, MAGYAR LEVENTE külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, DR. PINTÉR SÁNDOR belügyminiszter, BALOG ZOLTÁN emberi erőforrások minisztere, DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszter.

Az Országgyűlés ünnepi ülése
2016. október 25-én, kedden
(10.06 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Földi László és Iktóty István)

ELNÖK: *(A teremben lévő felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.)* Tisztelt Országgyűlés! Kérem önöket, hogy felállva köszöntsük Áder János köztársasági elnök urat és vendégeit, valamint a nemzeti zászlót és a történelmi zászlókat. *(A teremben lévő felállnak. Áder János köztársasági elnök úr és vendégei belépnek a díszpáholyba. A vezénylő tiszt az elnöki pulpíttussal szemben lévő bejáraton keresztül bejön, és az ülésterem közepéről engedélyt kér az ülést vezető elnöktől a történelmi zászlók és a nemzeti lobogó behozatalára, aki az engedélyt megadja. A fanfárok hangja mellett az elnöki pulpitus két oldalára bevonulnak a zászlók, majd a teremben lévők leülnek.)*

Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés október 25-ei **ünnepi ülését megnyitom**. Engedjék meg, hogy tisztelettel köszöntsem Áder János köztársasági elnök urat *(Taps. - Dr. Áder János felállva köszöni meg a tapsot.)*, az '56-os események jelen lévő szemtanúit, szabadságharcosokat, politikai üldözötteket, az 1956-os szervezetek képviselőit *(Taps.)*, Stanislaw Tillich urat, a Bundesrat elnökét *(Taps. - Stanislaw Tillich felállva köszöni meg a tapsot.)*; Marek Kuchciński marsall urat, a szejm elnökét *(Taps. - Marek Kuchciński felállva köszöni meg a tapsot.)*, Matthias Röessler urat, a szász tartományi parlament elnökét *(Taps. - Matthias Röessler felállva köszöni meg a tapsot.)*, Orbán Viktor miniszterelnök urat *(Taps.)*, valamennyi volt és jelenlegi közjogi tisztségviselőt és azok hozzátartozóit *(Taps.)*, a magyarországi történelmi egyházak vezetőit *(Taps.)*, a külföldi magyar közösségek képviselőit *(Taps.)*, a diplomáciai testületek tagjait *(Taps.)*, az Európai Parlament magyar képviselőit *(Taps.)*, önöket, tisztelt országgyűlési-képviselő-kollégáimat *(Taps.)*, a nemzetiségi szószólókat *(Taps.)*, valamennyi kedves vendégünket, a hazai és a külföldi sajtó képviselőit és mindenkit, aki figyelemmel kíséri munkánkat *(Taps.)*

Tisztelt Országgyűlés! Kérem, most felállva, közösen énekeljük el a **Himnuszt**. *(A teremben lévő felállnak és közösen eléneklék a Himnuszt.)* Köszönöm szépen; kérem, foglalják el helyüket.

Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársaim! Tisztelt Vendégeink! Felkérem **Kövér László házelnök urat, hogy tartsa meg ünnepi beszédét**.

KÖVÉR LÁSZLÓ, az Országgyűlés elnöke: Elnök Úr! Mélyen tisztelt Áder János Köztársasági Elnök Úr! Mélyen tisztelt Stanislaw Tillich Elnök Úr! Mélyen tisztelt Marek Kuchciński Elnök Úr! Mélyen

tisztelt Orbán Viktor Miniszterelnök Úr! Tisztelt Vendégeink! Tisztelt Képviselőtársaim! Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Országgyűlés!

„Aki a magyarság újkori történetét megírja, arra kell felelnie, hogy süllyedt „bennszülött”-té ez a nagy középkori nemzet tulajdon országában.” 1956 előtt tizenhárom esztendővel, azaz 1943-ban az egyik legnagyobb XX. századi magyar gondolkodónk, Németh László ezekkel a szavakkal kezdte beszédét az akkori vészterhes időkben kiutat kereső szárszói értelmiségi találkozón.

(10.10)

A magyar nemzet emelkedésének vagy süllyedésének okairól az írástudók könyvtárnyi vitaképes magyarázattal szolgáltak és szolgálnak, ám van egy ok, egyetlen ok, amellyel a történelem szembesít bennünket, és ezért az vitán felül áll. Amikor Magyarország önrendelkezésre képes, azaz szuverén, cselekvőképes és nemzeti célokat követő állama volt, akkor a magyar nemzet mindig felemelkedett. Amikor viszont a magyar államiság hiányzott vagy elveszítette szuverén, cselekvőképes és nemzeti jellegének bármelyik elemét, akkor a magyarságra mindig nehéz idők és történelmi zuhanások vártak. A középkorban a független, cselekvőképes és a kornak megfelelően nemzeti magyar állam nemcsak Magyarországot, hanem a délkeleti végein a keresztény Európát is védte az Európán kívüli és az európai civilizációt megsemmisíteni akaró ellenséges erőktől.

1956-ban éppen 500 esztendő évfordulója volt annak, hogy a közép- és kelet-európai népek fiait is soraiba foglaló magyar várvédő sereg 1456-ban Nándorfehérvárnál, a mai Belgrád alatt megállította a többszörös túlerőben lévő oszmán hadakat, és ezzel 70 esztendőnyi védelmet és nyugalmat biztosított a korabeli Európának. Azonban alig öt évtized múltán előbb a magyar államot vezető elit nemzeti célmeghatározó képessége veszett el, majd pedig az állam cselekvőképessége roppant meg végzetesen, míg aztán önmaga és Európa védelmében maga a középkori magyar állam is felmorzsolódott, 1526 után megszűnt, Magyarország pedig három részre szakadt.

Ezt követően a magyarok számára a szuverén, cselekvőképes és nemzeti magyar állam helyreállítása testesítette meg a legfőbb szabadságot; a szabadságot arra, hogy megmaradhassunk annak, akik vagyunk. Ez volt a cél, amely átívelt az évszázadokon és összekötötte a magyar nemzedékeket. A XVIII. században ez a cél vezérelte Rákóczi és kurucait, 1848-49-ben ezt a célt tüzték zászlajukra a márciusi ifjak és Kossuth Lajoséék, és a XX. században ezt a célt akarta elérni az 1956-os forradalom és szabadságharc is. Az ellenséges túlerő mindhárom

nagy szabadságküzdelmünket vérbe fojtotta, de a magyar szabadságvágy mind a három esetben legyőzve is győztesnek bizonyult, mert a legnehezebb időkben is éltette és erősítette a magyarok reményét és hitét, amíg az idő megérett a nemzeti célok megvalósulására.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! 1956 hősei egy olyan rendszerrel szálltak szembe, amely a nemzeti önazonosság megtaposásán, az állami önrendelkezés felszámolásán és az önbecsülést romboló társadalmi és gazdasági megalázáson és méltánytalanságon alapult. Ez a rendszer volt a szovjet kommunizmus. Ennek a rendszernek Magyarország nem önszántából lett része, hanem a közép- és kelet-európai sors társaival együtt a második világháború után a nyugati nagyhatalmak és a Szovjetunió közötti geopolitikai játszmák áldozataként lökték oda rabnak, elorozván helyét Európa szabad világában. A közép-európai sorsközösség tudatára utalt az 1956-os forradalom egyik első eszmei alapvetése, a budapesti műegyetemisták október 22-én elfogadott nyilatkozata, amelyben - idézem - „az egyetemi ifjúság egyhangú lelkesedéssel nyilvánította ki szolidaritását a varsói munkásokkal és ifjúsággal, a lengyel függetlenségi mozgalommal”.

1956. november 1-jén a forradalmi magyar kormány kimondta Magyarország függetlenségét és semlegességét, valamint bejelentette a Varsói Szerződésből való kilépést. Nemzetközi jogi értelemben ekkor a cselekvőképességét a forradalomban visszanyerő magyar állam a nemzet érdekei védelmében a szuverenitását gyakorolta. Másnap, 1956. november 2-án az Egyesült Államok külügyminisztériuma táviratban arról értesítette a szovjet pártfőtitkárt vendégül látó jugoszláv vezetőt, Titót, hogy - idézem - „az Egyesült Államok kormánya nem tekint kedvező szándékkal olyan kormányokra a Szovjetunió határai mentén, amelyek barátságtalanok a Szovjetunió iránt”.

Ezek után 1956. november 4-én a Szovjetunió több harcokcsival támadt Magyarországra, mint 1939-ben Hitler Lengyelországra. Hatvanezer kiképzett szovjet katona zúdult néhány ezer, katonailag képzetlen vagy hiányosan felszerelt, többnyire fiatal civil szabadságharcosra. 1956. november 4-én itt, a szovjet tankok által körbefogott Országházban a magyar forradalmi kormány utolsó képviselője, Bibó István államminiszter magányosan gépelt kiáltványában ezt írta: „Magyarország népe elég vérrel adózott, hogy megmutassa a világnak a szabadsághoz és a világhoz való ragaszkodását. Most a világ hatalmasain van a sor, hogy megmutassák az ENSZ alapokmányában foglalt elvek erejét.”

Öt órával a szovjet támadás után az ENSZ-ben az Egyesült Államok kormányát képviselő Henry Cabot Lodge csak ennyit mondott: „Ha volt valaha

olyan idő, hogy az Egyesült Nemzetek élet és halál kérdésévé válhatott egy egész nemzetnek, ez az idő az.” Egy amerikai veterán, Frank G. Johnson 1962-ben megjelent könyvében mindezt ekként kommentálta: „Magyarország meghalt, mert az egyetlen hatalom, amely megmenthette volna, az Egyesült Államok azt választotta, hogy haljon meg, azt színlelve, hogy felmentést nyerünk felelősségünk alól, ha olyan szervezetre hárítjuk a tennivalót, amely képtelen ellátni azt.”

Tisztelt Honfitársaim! Tisztelt Vendégeink! „És minden rendű népek, rendek / Kérdik, hogy ez mivégre kellett. / Mért nem pusztult ki, ahogy kérték? / Mért nem várta csendben a végét? / Miért, hogy meghasadt az égbolt, / Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”

(10.20)

Ezt vetette papírra a harcok elültével Márai Sándor megrendítően gyönyörű versének soraiban.

Több mint 3 ezer halott az utcákon, közöttük az éppen ma 60 éve itt a Kossuth téren géppuskatűzzel legyilkolt, név szerint ismert 71 és ki tudja, mennyi ismeretlen áldozat, 20 ezer sebesült, 20 ezer koncepció per, több mint 200 végrehajtott halálos ítélet, ezer, Szovjetunióba elhurcolt magyar ember, 13 ezer internált belföldön, 200 ezer, szülőföldjét elhagyni kényszerülő menekült, és egy több mint 30 esztendőre újra berendezkedő, hazaárulásban és emberölésben fogant, nemzetellenes és velejéig gonosz kommunista diktatúra - ezt kapta büntetésként a magyar nép 1956-ért, amiért nem pusztult ki, ahogy kérték, amiért nem várta csendben a végét.

Vérrel és áldozattal megszentelt jutalomként pedig azt kapták a magyarok 1956-tól, hogy 12 nap alatt visszanyerték a szabadság, a méltóság és a felelősségvállalás lélekemelő erejét. Ezen erő segítségével születhetett újjá 1990-ben a demokratikus Magyarország, ezen erő segíti ma is Magyarországot az euroatlanti szövetségekben, hogy az ezekből fakadó kötelezettségei teljesítése és jogai gyakorlása során megőrizze méltóságát, egyenjogúságát és függetlenségét.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ahogy az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc megkerülhetetlen tanulsággal szolgált a korabeli Európának, épp oly fontos az üzenete a mai európai generációk számára. A magyar forradalom tükrében az egykori Európa és nagyvilág felismerhette a kommunizmus igazi arcát, így 1956 után jóhiszeműen már senki sehol nem hivatkozhatott többé a nép felemelkedését szolgáló kommunizmusra vagy emberarcú szocializmusra.

A magyar forradalom egyben mindenki számára tragikus példa volt arra, hogy a megszállt Európa

egy, a fejét felemelő nemzete a XX. század második felében miként esett áldozatul Európán kívüli nagyhatalmak cinikus játszmáinak. A forradalom és szabadságharc tanulsága napjainkban pedig arra figyelmeztet, hogy a saját önazonosságának, önrendelkezésének és önbecsülésének fenntartása és védelme nélkül egész Európa, az egész Európai Unió tragikus vesztese lehet az Európán kívüli nagyhatalmi erők és az államok fölötti demokratikus felhatalmazás és ellenőrzés nélkül működő háttérhatalmak gátlástalan érdekérvényesítésének.

1956 magyarjai azt üzenik a XXI. századnak, hogy a nemzeti önazonosság, önrendelkezés és önbecsülés soha nem veszélyforrás, hanem mindig erőforrás egy közösség számára, így Európa és az Európai Unió számára is. Egy olyan globális versenyben, amelyben az identitás egyre inkább politikai és gazdasági versenyképességi tényezővé válik, Európa nem állhat helyt a közös keresztyén civilizációs alapokra épülő, sokszínű nemzeti kultúrák alkotta európai identitás nélkül. A magyar 1956 azt üzeni a XXI. századnak, hogy a népakaraton nyugvó állami szuverenitásunkból sem a népakarat, sem az állam, sem annak szuverenitása nem vonható ki, mert ellenkező esetben a demokrácia leépülése, anarchia és alávetettség vár Európára.

1956-os magyar forradalmunk és szabadságharcunk eszménye és értékei arra köteleznek bennünket, hogy olyan Európai Uniót és benne egy olyan magyar államot építsünk, amely szolgálja és nem kiszolgáltatja az európai és a magyar polgárokat. Ezen eszményekért 60 esztendővel ezelőtt a magyarok a biztos halált is vállalva nekimentek a szabadságot eltipró idegen tankoknak.

Félreismeri és lebecsüli a magyarokat, aki napjainkban úgy gondolja, hogy cukorral vagy korbáccsal, hazugsággal, nyomásgyakorlással és fenyegetéssel rávehetők leszünk 1956 örökségének megtagadására, önazonosságunk, önbecsülésünk és önrendelkezésünk feladására.

Kegyelettel emlékezünk a kommunizmus minden magyar, lengyel, német és más nemzethez tartozó áldozatára, a kommunizmus elleni harc minden mártírára. Örök hála 1956 velünk élő hőseinek. Köszönet lengyel és német barátainknak, köszönet mindazon szabadságszerető polgároknak, akiknek segítségére számíthattunk és számíthatunk a magyar és az európai szabadság érdekében.

Dicsőség a hősöknek, Isten adjon erőt, állhatatosságot, bölcsességet a követőiknek! (*Hosszan tartó taps.*)

ELNÖK: Megköszönöm Kövér László házelnök úr szavait. Köszönöm, elnök úr.

Tisztelt Országgyűlés! Most felkérem **Stanislaw Tillich elnök urat, a német Bundesrat el-**

nökét, hogy fáradjon az emelvényre, és tartsa meg ünnepi beszédét. (*Stanislaw Tillichet a Terembiztos Szolgálat munkatársa a VI. páholyból a vezérszónoki emelvényhez kíséri.*)

Közben tájékoztatom a képviselőtársaimat és a kedves vendégeinket, hogy a tolmácsgépek segítségével a két elnök úr felszólalását magyarul is hallgathatják.

STANISLAW TILLICH, a német Bundesrat elnöke (*Beszédét szinkrontolmács közvetíti.*): Áder Köztársasági Elnök Úr! Orbán Miniszterelnök Úr! Mélyen tisztelt Kuchciński Marsall Úr, a Szejm Elnöke! Rössler tartományi parlamenti Elnök Úr! Mélyen tisztelt Hölgyek és Urak! Képviselő Hölgyek és Urak! Mélyen tisztelt kortanúk, az 1956-os magyar felkelés résztvevői! Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Különleges megtiszteltetés számomra, hogy ma a Bundesrat elnökeként, a szövetségi parlamenti kamaránk elnökeként és a szász szabad állam miniszterelnökeként szólhatok önökhöz.

Ma Magyarország hosszú történelmének egyik legmegindítóbb eseményére emlékezünk, egy olyan korra, ami sok ember és sok család számára reményt és gyászt is hozott, de azt a tudatosságot is jelentette, hogy állhatatosnak kell maradni. Ma azokat az embereket méltatjuk, akik hihetetlen bátorsággal és nagy elszántsággal szálltak síkra a szabadságért és az önrendelkezésért. És emlékezünk azokra az áldozatokra is, akik a szabadságért vívott harcban életüket veszítették. Az ő emléküket örökké megőrizzük.

Akkoriban a szabadság és az önrendelkezés utáni vágy hajtotta és kötötte össze az embereket Közép- és Kelet-Európa több országában; a vágy a demokrácia iránt és a kommunista uralom, az idegen uralom lezárása iránt. 1953 júniusában Kelet-Németország több városában az emberek kimentek az utcára, és tiltakoztak a kommunista rezsim ellen, ami a mindennapjaikban oly sok terhet és oly sok kényszert rótt rájuk. Ez a mozgalom gyorsan elterjedt az egész országban, és népfelkelésbe torkollott. Ezt a felkelést azonban a szovjet tankok brutálisan leverték. Szám-talan ember vesztette az életét vagy sebesült meg, vagy börtönbe zárták. És sokan feltették maguknak a kérdést: milyen ideológia az, amely az embereket feláldozza, ahol a hatalom fontosabb, mint az emberi élet?

És milyen bátrak is voltak a magyar polgárok három évvel később, akik a keletnémet tapasztalatok után ismét kimentek az utcára, és felemelkedtek a kommunista idegen uralom ellen!

Ami egy diáktüntetéssel indult, az egész társadalom mozgalmává vált, egész Magyarország mozgalmává vált. Így a szabadság szelleme szállt 1956 októberében itt, az országban. A felkelés napjai voltak,

reménnyel, bizakodással teli napok. Úgy tűnt, hogy a szabad, demokratikus, önrendelkező Magyarország ezekben a napokban csak karnyújtásnyira van. És mennyire megérdemelte volna ezt ez a büszke, nagy hagyományú ország!

(10.30)

Ezek voltak azok a napok, amik az egész világot megmozgatták, és rámutattak arra, hogy vége lesz Európa megosztottságának és az idegen kommunista uralomnak. Sajnos azonban ez a remény Magyarországon is csak nagyon rövid ideig élhetett.

A felkelők mozgalma elkeseredett szabadságharcba torkollott; sok fiatal csatlakozott ehhez a harchoz. Hiszen nem akarták feladni azt a reményt, hogy szabad Magyarországon élhetnek, egy olyan életet élhetnek, amelyben megvalósíthatják az álmaikat, a céljaikat.

A végén a szovjet túlerő nyomasztó volt, a harcot nem lehetett megnyerni. Sok ezer magyar ember vesztette el az életét vagy megsebesült. Azok az emberek, akik akkor kilátástalan küzdelemben a tankok elé álltak és feláldozták az életüket, a XX. század hősei közé tartoznak. Bátor kiállásuk nem volt hiábavaló, még akkor sem, ha ők saját maguk már nem élhették meg a szabadság győzelmét. Nemcsak a saját országukért harcoltak és küzdöttek, hanem egy egész földrészért; azért az Európáért, ahol az emberek vágyták a szabadságot, a békét, és azt vágyták, hogy a megosztottságnak legyen vége.

A magyarországi felkelést brutálisan leverték, de már akkor világossá vált, hogy a kommunista erőszak uralma Közép- és Kelet-Európa országaiban nem marad fenn örökké. Ez már akkor is világos volt, hiszen egy diktatúra az elnyomó szervek ellenére sem marad fenn, nem maradhat fenn, mert nem lát bele az emberek fejébe, azokba a fejekbe, ahol a gondolatokat az európai felvilágosodás alakította, és akik szabadság után vágytak és annak a tudatában éltek, hogy csak a demokrácia lehet a jövő szava. Ma Európának ezt a pozitív példát meg kell mutatnia, motivációt kell jelentenie minden olyan ember számára, aki ma a világon még elnyomásban vagy a diktatúra terhei alatt kénytelen élni.

1968-ban a szabadság szelleme Prágában jelent meg, az akkori Csehszlovákiában, és ott is a változás és a nyitás szelei jelentek meg. Egész Európából, a vasfüggöny mindkét oldaláról odaértek a fiatalok abba a Moldva-parti városba, és szabad jövőről álmodoztak. Németországban a szemtanúk még ma is elragadtatással beszélnek ezekről a különleges mozzanatokról, pillanatokról, amelyeket az európai történelmünkben prágai tavaszként ismerünk. Megint csak feltámadt a remény a változásra, egy szabad és

demokratikus országban eltöltött életre, és a szabadság iránti törekvést megint csak az erőszak tudta leverni, és ismét számtalan békeszerető embernek kellett meghalnia.

Az 1980-as évek voltak azok, amelyek igazán változást hoztak Lengyelországban, ahol az emberek már többször felemelték a hangjukat az elnyomó szovjet hatalom ellen, és megalakult a Szolidaritás Szakszervezet. Ez a szakszervezet, a Szolidaritás, 1989-ben, a fordulat évében döntő szerepet játszott.

1989 számunkra, németeknek történelmünk legboldogabb pillanatai közé tartozik. És ebben a történelemben Magyarország akkor nagyon fontos szerepet töltött be. Ami addig csak pusztán remény volt, valóban valósággá vált. Az osztrák és a magyar külügyminiszter képei bejárták a világot, ahogy átvágják a határon a kerítést. A vasfüggönnyet itt, Magyarországon nyitották meg.

Kelet-Németországból sok ezer, szabadság iránti vágytól fűtött ember már más célt látott a szem előtt. Ők a határon át eljutottak Magyarországról Ausztriába, és onnan tovább a Német Szövetségi Köztársaságba. Hogy Magyarország akkor megnyitotta a szabadsághoz vezető utat a honfitársaink előtt, ezért mi, németek, örök életünkben hálásak leszünk.

De nem mindenki akart Nyugatra menni, hiszen emberek tízezrei 1989 őszén Szászországban és más keletnémet régiókban kitódultak az utcára, hogy a szabadságért, a demokráciáért és a változásért tüntessenek. A békés forradalom Németország keleti felén ugyanúgy sikeres volt, mint az úgynevezett bársonyos forradalom az akkori Csehszlovákiában vagy előtte Lengyelországban a kerekasztal, vagy a magyarországi fordulat.

A szabadság rohamát többé már nem lehetett feltartóztatni, senki nem tudta feltartóztatni. Elsőpörte a diktatúrákat és a diktátorokat, vége lett Európa megosztottságának is. Együtt indulhattunk a szabadság felé vezető úton, és dönthettünk ismét demokratikusan és önrendelkezően országunkról, jövőnkéről. Azóta több mint negyed évszázad telt már el, és a Kelet-Közép-Európában élő emberek tiszteletre méltót alkottak a vasfüggöny lehullása óta. Ez az idő rengeteg változást hozott számunkra, olyan változásokat, amelyek nem voltak mindig egyszerűek, és sokszor nehézségekkel jártak az emberek számára, gyakran nehézséget, nélkülözést is jelentettek. Hogy ennek ellenére sikerült a rendszerváltás, az elismerést és nagy tiszteletet érdemel.

Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Azok, akik a kommunista uralmi rendszerben az utcára vonultak, életüket magasabb céloknak rendelték alá: a szabadságnak, a demokráciának és a jogállamiságnak. Ezek az értékek jellemzik ma itt, Európában az együttélésünket, és ezek miatt különleges annyira Európa.

Ha ma Európa jövőjéről beszélünk, akkor emlékeznünk kell arra a hosszú és nehéz útra, amely elvezetett a szabadsághoz. Emlékezzünk közös európai értékeinkre! Építsünk hidat, és teremtsük meg az egymás iránti bizalmat! Rá kell lépni a hidakra. Ez azt jelenti, hogy figyelniük kell egymásra, és párbeszédképesnek kell maradnunk. Mindig lássuk körülünk kihívásait a másik fél szemszögéből is! Gondoljunk arra, hogy milyen sok mindent értünk már el együtt. Gondoljunk arra, hogy olyan Európában élhetünk, amiről 1953-ban a keletnémetek, 1956-ban a magyarok, 1968-ban a csehszlovákok és a nyolcvanas évek elején a lengyelek csak álmodni tudtak.

Erre emlékezni kell, hiszen az akkori áldozatok, a sztálinista túlhatalom áldozatai nemhiába adták az életüket. Olyan Európának, amelyiktől éppen a fiatalok sokat várnak el és ami iránt nagy reményeket is táplálnak, olyan Európának kell lennie, amelyikben mind a németek, mind a magyarok a XXI. században békében, szabadságban, demokráciában élünk. Köszönöm szépen. *(A jelenlévők felállva, hosszan tapsolnak. - A Terembiztos Szolgálat munkatársa viszsza-kíséri Stanislaw Tillichet a VI. páholyba.)*

(10.40)

ELNÖK: Megköszönöm Stanislaw Tillich elnök úr felszólalását. Köszönöm, elnök úr.

Most tisztelettel felkérem **Marek Kuchciński marsall urat, a lengyel szejm elnökét**, hogy fáradjon az emelvényre, és tartsa meg ünnepi beszédét. *(Marek Kuchciński-t a Terembiztos Szolgálat munkatársa a VI. páholyból a vezérszónoki emelvényhez kíséri.)*

MAREK KUCHCIŃSKI, a szejm elnöke: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Házelnök Úr! Tisztelt Országgyűlés Elnök Ura! Tisztelt Köztársasági Elnök Úr! Tisztelt Miniszterelnök Úr! Tisztelt Bundesratelnök Úr! Tisztelt Hölgyeim! Tisztelt Uraim! Képviselő Urak! Excellenciás Urak! Eminenciás Urak! Tisztelt Közönség!

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy a Magyar Köztársaság Országgyűlésében felszólalhatok ezen a kivételes történelmi napon, amikor megemlékezünk a magyar forradalom és felkelés 60. évfordulójáról. Közel 60 millió, Lengyelországban és külföldön élő lengyel nevében szólalok most fel. Nagyon szépen köszönöm a meghívást és a lehetőséget, hogy önök-höz szólhatok a Lengyel Köztársaság szejmje elnökeként. Tisztában vagyok azzal, hogy milyen kivételes jelentősége van ennek a pillanatnak. Magyarország az új európai demokrácia egyik szülőhazája és egyáltalán a parlamenti demokrácia szülőhazája úgy, mint Lengyelország, és ennek jól látható igazolása a Ma-

gyar Köztársaság Parlamentje, az épület, amely nemcsak hogy csodálatosan lenyűgöző, hanem történelmileg is mélyen gyökeredzik a magyar hagyományokban, a magyar történelemben.

A mi hazáink a legnagyobb fejlődésnek éppen a parlamentarizmus idejében indultak. A lengyel szejmek és a magyar országgyűlések ideje alatt alakultak ki a hazafias értékek, az állami érdekek megértése, a jogi kultúra, valamint az államért való felelősség. Amikor Európában, mind Nyugaton, mind Keleten abszolutizmus uralkodott, akkor Lengyelországban, Magyarországon a mi őseink már a demokrácia útján jártak, és ezen demokrácia mentén elképesztő volt a gazdasági fejlődés, büszkéek vagyunk a múltunkra. Ez az alapja a történelmi politikánknak, a mai Lengyelországnak, a mai Magyarországnak. Mind a Lengyel Királyság, mind a Magyar Királyság már a középkor idején kivételes állami modellt alkotott, ahol megvolt az együttműködés a nemzet összes rétege között, és toleráltuk az összes vallást.

Kivételes jellemzője egyébként a lengyel és a magyar sorsnak az, hogy kölcsönösen összefonódnak a történelmek. Egyébként ennek az oka az, hogy közös érdekeket vallottunk, amelyek a kereszténységből fakadtak, valamint a saját államhoz való hozzáállásból fakadtak, tehát szolgálni akartuk hazánkat mindannyian. Számunkra az egyenlőség, a szabadság, a testvériség nemcsak politikai jelszavak, hanem ezek szükséges univerzális jellemzői a politikai életnek. Ebből kifolyólag a lengyelek és a magyarok éppen a XIX. században a szabadság és a demokrácia harcosává váltak, a mi és a ti szabadságotokért. Ugyanezt írták zászlajukra 1956-ban a forradalmárok, akik a rossz birodalom ellen léptek fel, a Szovjetunió ellen.

Tisztelt Résztevők! Tisztelt Képviselők! Az 1956-os lengyel-magyar szolidaritást nem lehet megérteni, ha nem értjük meg a múltat meg a jövőt, úgyhogy most hivatkoznék itt három szimbólumra, amely a múltunkat alkotja. Az első egy történelmi szimbólum, tehát a történelemben ugyanakkor, a X. század végén mind a lengyelek, mind a magyarok nemcsak felvették a keresztiséget, hanem megépítették, létrehozták saját hazájukat, államukat itt Európa közepén a IX-X. században, ezáltal meghatározták országaik legfontosabb politikai és kulturális értékeit. A legfontosabb politikai és vallási központok Európa ezen részében, Lengyelország és Magyarország területén találhatók, ráadásul a magyar Parlament fő termeiben a hat legfontosabb családi jel is mind lengyel vagy magyar uralkodóházakra utal.

El szeretném mondani, hogy mind a magyarok, mind a lengyelek a történelmük túlnyomó részében mind politikai, mind katonai szövetségre léptek. Ez volt látható a várnai csatában, a mohácsi csatában, a nemzeti felkelésekben is kölcsönösen segítettük

egymást a XIX. században, valamint mind a két világháború idején.

A harmadik szimbólum: fontos és leggyakrabban a nehéz helyzetekben a lengyelek és a magyarok mindig is az Istenhez fohászoltak, és az ő kezébe adták magukat. 1823-tól kezdve a magyar Himnuszban is mit éneklünk? „Isten, áldd meg a magyart jó kedvvel, bőséggel.” Néhány évvel korábban, 1816-ban a lengyel nemzeti szózatban, himnuszban is ott van Isten, aki évszázadokon keresztül tündökölt és segített bennünket. Több száz éven keresztül Lengyelország és Magyarország a kereszténység kinyújtott kardja volt, és védte Európát. Lengyelország, a lengyel nép mindig is hálás marad a magyaroknak a segítségért, amit a lengyeleknek nyújtottak Magyarországon a második világháború ideje alatt, ez az érzelmi kötelék a nemzeteink között túlélte a legnehezebb időköt is. Függetlenül attól, hogy voltak különbségek a második világháború után, a sorsunk teljesen azonos volt, a vasfüggöny túloldalára kerülünk.

1956-ban mind a lengyelek, mind a magyarok újra függetlenségre törekedtek, a kölcsönös segítség jegyében felvállalták a harcot az államukért, a becsületért, a saját méltóságukért, az értékekért és a demokráciáért. Hálásak vagyunk a magyaroknak, hogy emlékeznek a lengyel szolidaritásra '56-ban, aminek keretében humanitárius szállítmányokat küldtünk; erre szépen emlékszik egy emléktábla, amelyet néhány nappal ezelőtt lepleztünk le a Bem József téren, itt Budapesten. Hálásak vagyunk egyéb más megemlékezésért, akár a Zbigniew Herbertről való megemlékezésért, egy héttel ezelőtt leplezték le szintén az emléktábláját itt Budapesten.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Lengyel vagyok, ezért európai is vagyok, önök pedig európaiak.

Miért? Mert magyarok. Ez a sorrend. Tehát ez ok és okozati összefüggés. És ez kötelező érvényű a jövőben is, ugyanis Európában nemzetek élnek, nem pedig egy utilitárius európai nép, ami etnikailag és kulturális szempontból egységes. Az Európai Unió legfőbb értéke az, hogy a különbözőségben vagyunk egyesülve, és ezt tökéletesen megérti mindenki Közép-Európában. Tehát éppen az, hogy eltérőek vagyunk, ez volt mindig is a nagy ereje ennek a régióknak, ez determinálta évszázadokon keresztül a kultúránkat, a társadalmi életet, valamint a gazdaságot is. A különbözőségünk adta meg az erőt mind a magyaroknak, mind a lengyeleknek.

(10.50)

Közép-Európában elvetettük az „oszd meg és uralkodj” elvet, egy más értékre építünk: nélkülünk semmit. Konzekvensen elutasítjuk az európai népek

egységesítésének politikáját, szeretnénk megerősíteni Európát, szeretnénk megújítani Európát, de szolidáris hazák, szülő hazák és államok Európáját szeretnénk. A lengyel és a magyar történelem is bebizonyítja, hogy igenis lehet barátkozni úgy, hogy megőrizzük különbözőségünket, szuverén, erős államokban lakva, a saját hazai demokráciáinkat úzva.

Mind Lengyelországban, mind Magyarországon mi ismerjük a szabadság árát. Azt is tudjuk, hogy amikor nincs reform, vagy túl későiek a reformok, ezek elkerülhetetlenül bukáshoz vezetnek. Ezért is hívei vagyunk az Európai Unió gyors megújulásának, emlékezve nagyon jól arra, hogy hogyan bukott el a lengyel-litván unió vagy hogyan bukott el az Osztrák-Magyar Monarchia.

Tisztelt Résztevők! Tisztelt magyar Barátaim! Évszázadokon keresztül a lengyelek és a magyarok tiszteletben tartották egymást, ma pedig megtisztelő számomra, hogy a Magyar Országgyűlésnek átadhatom üdvözetét, elismerését és tiszteletét a Lengyel Köztársaság szejmjének. Isten, áldd meg a magyart jó kedvvel, bőséggel!

Nagyon szépen köszönöm. *(A jelenlévők felállva, hosszan tapsolnak - Marek Kuchciński elhagyja a szónoki emelvényt, a padsorok között kezet fog Kövér Lászlóval, Orbán Viktorral és Semjén Zsolttal, majd távozik a teremből.)*

ELNÖK: Megköszönöm Marek Kuchciński elnök úr szavait. Köszönjük szépen, marsall úr.

Tisztelt Országgyűlés! Az ülés ünnepélyes befejezéseként, kérem, felállva, együtt énekeljük el a **Szózatot**, és tisztelegjünk a nemzeti zászló és a történelmi zászlók kivonulása előtt. *(A teremben lévők felállnak, és közösen eléneklik a Szózatot. Ezt követően a díszőrség parancsnoka előlép, majd jelzésére a fanfárok hangjára a zászlók elhagyják az üléstermet.)*

Köszönöm szépen. Kérem képviselőtársaimat, foglalják el helyüket. *(Az elnök és a jelenlévők leülnek.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Mielőtt az ülést bezárnám, Kósa Lajos frakcióvezető úrnak adok szót, aki **ügyrendi felszólalás**ra jelentkezett. Parancsoljon, frakcióvezető úr!

KÓSA LAJOS (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Ház! Miután az ünnepi ülésen szavazásra nem került sor, ezért szeretném, hogyha - más mód nem lévén - a jegyzőkönyv a következő tényt tartalmazná: az 1956-os forradalmat szovjet segítséggel vérbe fojtó Magyar Szocialista Munkáspárt utódjaként megalakult Magyar Szocialista Párt frakciója az ünnepi ülésen, ahol a forradalomra, a szabadságharcra és a hősökre emlékeztünk, nem vett részt. Köszönöm szépen. *(Taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, frakcióvezető úr. Az ülés jegyzőkönyvében, a parlamenti naplóban rögzítésre kerül ez a sajnálatos tény, hogy az MSZP országgyűlési képviselőcsoportja nem vesz, illetve nem vett részt a mai jubileumi emlékülésen.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az **ünnepi ülést bezárom**. Megköszönöm kedves vendégeink részvételét.

Tájékoztatom önöket, hogy az 1956. október 25-ei sortűz emlékére tartott konferencia a Felsőházi ülésteremben 11 órától kerül megrendezésre.

Most kérem képviselőtársaimat, hogy amíg a vendégek távoznak, a kinti tumultusok elkerülése, a zavartalanság biztosítása érdekében még pár percig maradjanak itt a teremben.

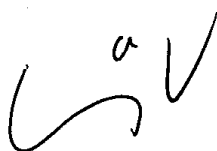
Rövid szünet után majd napirend előtti felszólalásokkal folytatjuk munkánkat, addig szünetet rendeldek el. Köszönöm szépen a megjelenésüket.

(Az ünnepi ülés 10 óra 58 perckor ért véget.)

Földi László s.k.
jegyző

Ikotity István s.k.
jegyző

A kiadvány hitelül:




Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: EUROTRONIK Zrt.
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)